

მასშტაბი

КОНТРОЛЬНЫЕ
ЭКЗЕМПЛЯРЫ

16

გერმანული
ლიტერატურა

გამოსვლის წიკი წელი, № 1433. აგვისტო, 1974, ზანი 20 კავიკი.

— ზენ რუმორ მოვდი უმალლესში?

— ზენს პროტექტორებს რომ მოვდა, იმიტომ მოვხვდი!

გერმანული ლიტერატურა

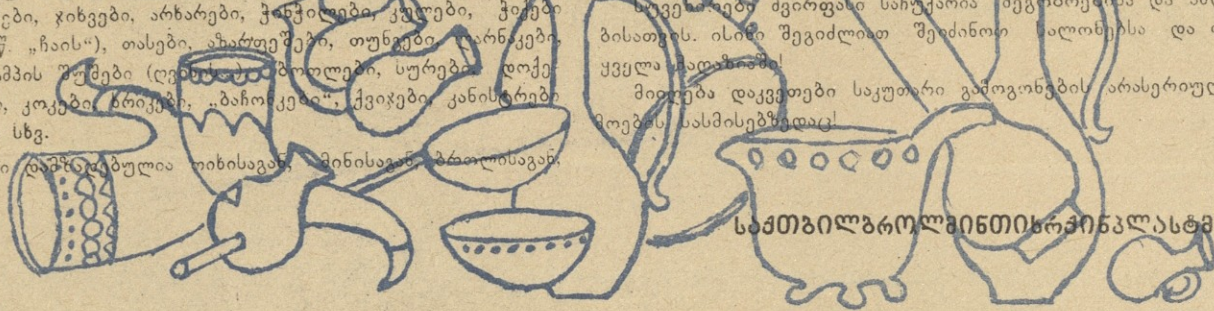
სივალასა ჯ. გ. გ.

გაცნობებთ, რომ გამოშვებულია საკმაოდ მეტი რაოდენობის ინდივიდუალური და კოლექტიური მოხმარების განსხვავებული ხას მისები: ყანწები, ჭიხვები, არხარები, ჭიჭილიები, კულები, ჭიჭი (ღვინის, ე. წ. „ჩაის“), თასები, ახარულები, თუნუკები, ღარნაყები, ტაშტები, ლამპის შუშები (ღვინისა და ღვინის), სურები, ღოჭები, ლიტრები, კოცები, ბრიკები, „ბაჩოკები“, ქვიჩები, კანისტრები და მრავალი სხვ.

სუვენირები და მრავალი სხვა, მინისაგან, პლასტმასაგან, ნაირ-ნაირი ფერისაგან, რქისაგან, რკინისაგან, პლასტმასისაგან, ნაირ-ნაირი ფერისაგან და სხვ.

სუვენირები და მრავალი სხვა, მინისაგან, პლასტმასაგან, ნაირ-ნაირი ფერისაგან, რქისაგან, რკინისაგან, პლასტმასისაგან, ნაირ-ნაირი ფერისაგან და სხვ.

მიიღება დაკვეთები საკუთარი გამოგონების არასერიული წარმოების სასმისებზედაც!

სამთავრობო მინი-სტრასტმარევი

ვანო ჩიკვაძე

დრო გაფრენილა!..

დრო გაფრენილა!
მეძახილი ყალბია ერთობ!
„გასულა წლები!“
დააყენე საშველი, მორჩი!
სხვებს სისხლით ჰქონდათ
გაოხრილი ამაყი მეგრები,
შენ კი, ძვირფასო,
ყველაფერი მოგართვეს ხონჩით!

მოგცეს ტრიბუნა
(სამწუხაროდ, გისმინეს კიდეც!)
დროს ვერ შემორჩი
(ვით შეაძლენ ჭარბად ანტიკვარს?!)
სად როგორ სჯობდა:
პირქუშობდი,
ლოკავდი,
ბღღვნიდი...
შენ ქვეყნის ჭირი,
მეგობარო, როგორ ატყევა?!

„დრო გაფრენილა!“ —
მართალია, ახლა ჩიხი,
არ ჩაიტეხო
მუშტისცემით ლავიწის ძვალი!
გაყიდულია შენი სიტყვა
და შენი რიხიც
ნელ-ნელა ქრება,
ქვეყანაზე უღვთოდ გამწყრალი!..

ვიცი, ძვირფასო,
წინაპრები რომ გყავდნენ, ვიცი!..
თანამოაზრეც —
ერთი-ორი —
გვზრდება, ვხედავ!

ვინ ასწავლიდა,
შენ რომ არა,
მოწამლულ სიცოცხლეს
ამ ბოროტად
უფუნურ და პირობა სცვდას!

მრგვალი თარიღი შეგისწავლიდა...
(განათმა გვამცნო!)
ვიცი, მიღოცვა შენ დაწერე!..
უკეთეს მზრუნველი
სად მონახავდი,
მაგრამ ახლა რას ვიკეთებ, ვიცი?! —
პითხრეს, საკუთარ
ნეკროლოგზე მუშაობ, თურმე!

ნ. მ. აბაშიძისა

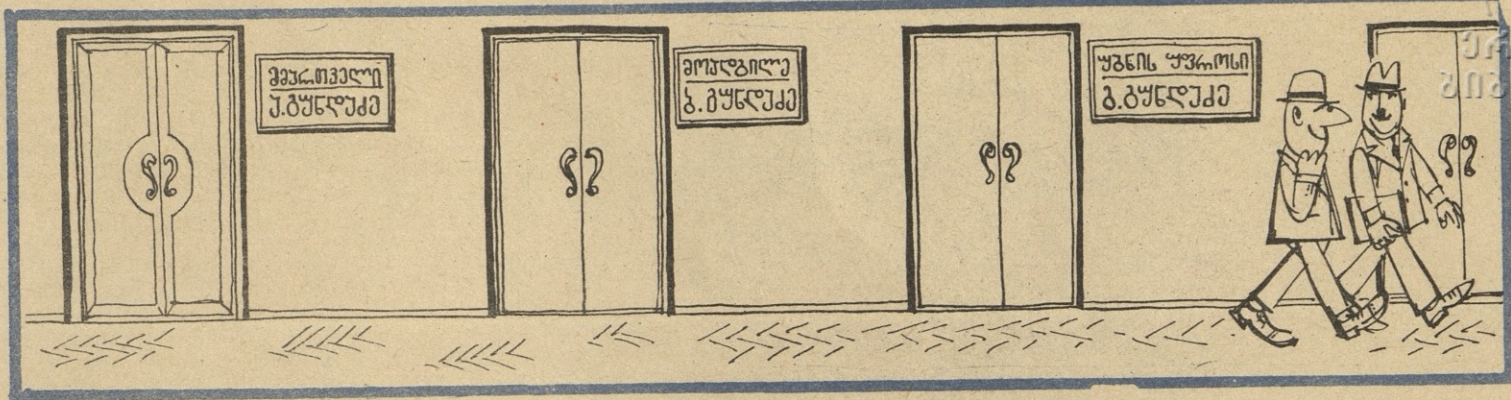
იულიან ტუვიში (პოლონეთი)

ბრძენს უთმავას

- ის კი არ მაკვირვებს, ასტრონომებმა რომ პლანეტები აღმოაჩინეს, არამედ, ის, — თუ როგორ გაიგეს მათი სახელები.
- რადიო შესანიშნავი აღმოჩენაა: ხელის ერთი მოძრაობა და — გაჩუმდება.
- პრინციპი: ფრინველები, რომლებიც უწინ ტელეგრაფის მავთულზე იხსდნენ, ახლა ანტენის მავთულზე გადავიდნენ.
- ბანსხვამება აქლემსა და ადამიანს შორის: აქლემს შეუძლია, მთელი კვირა იმუშაოს და არ დალიოს. ადამიანს კი — მთელი კვირა სვას და არ იმუშაოს.
- უთხარი ადამიანს, რომ ცაზე 978.301.246.993 ვარსკვლავია და დაგიჯერებს. მაგრამ, აბა, დაწერე: „ფრთხილად, შედეგითილია!“ იგი მაინც თითქმის შეეხება და, რა თქმა უნდა, გაითხუზება.
- ილბიანი კაცი წყალში გადაგდე და კბილებში გაჩრილი თევზით გამოვა ნაპირზე.

— ხომ ხელს, ჩემო ფაჩო, ეს გოსელი რა ფასად მიამირავს? ახლა ნახე, ჩემს წყალბარულ რძეს რამდენად მიყვარს!

თარგმან. შ. ამირანაშვილი

— ამ დავისგან გამაგრებული, მტერი, ყველაფერი მოგვარებულია!

დრამაში თამაში

მდივანი გოგონას სასტუმროს ხმაზე პარმენა ბურთი თამაშში შეიყვანა. ბაღის იქით ექვსი თანამშრომელი თავგანწირული ნახტომით ერთდროულად მოსწყდა ადგილს დირექტორის მიერ დარტყმულის ასაღებად. ბურთს შიკრიკი დაეპატრონა. ავქსენტის, დირექტორის მოადგილეს, რომელიც სიფრთხილის გამო, უფროსის მხარეს თამაშობდა, შიკრიკის მაგიერ ეცვალა ფერი. სამაგიეროდ, ვეფხვივით დატრიალდა, არასაკობრივი ნახტომით აიღო ძლიერად დარტყმული ბურთი და, მორჩილად ჩაჩოქილმა, იქვე, ბაღისთან, აუწია პარმენს ჩასარტყმელად. პარმენმა დაარტყა, მაგრამ... ბურთი ბაღს ეძგერა! მოადგილეს ქალაქი თმის ძირებიც კი გაუწითლდა. მდივანმა გადაიხარხარა.

მეორე მხრიდან სამნეო ნაწილის მრუდე ხელი მოხვდა ბურთს. იგი ბზრიალით ჩაეშვა პარმენის წინ. მან აიღო და ადგილკომის თავმჯდომარეს გადააწოდა. ამ უკანასკნელმა ბიჭვინთის საგზურივით ძვირფასად მიღებული ბურთი სხვისთვის დასარტყმელად ველარ გაიმეტა და თვითონ დაარტყა. რისკმა გაუმართლა. ბუღალტრის ნახტომს შედეგი არ მოჰყოლია. ქულა! დირექტორის გამოხედვაზე ადგილკომი მიხვდა, რომ წელსაც შეინარჩუნებდა სანუკვარ ადგილს.

ახლა ავქსენტის შეიყვანა ბურთი თამაშში, მაგრამ, სუსტად დარტყმულს, მძლავრი უკუდარტყმით უპასუხა შიკრიკმა და პარმენმა, რომლის მისამართითაც ბურთი წამოვიდა, განძრევაც ვერ მოასწრო, რომ ქულა დაკარგული იყო, ხოლო საშველად გადამხტარი თანამშრომლები მის ირგვლივ კალმახებივით ეყარნენ. დირექტორმა ცერად გადახედა მოადგილეს. „დაბერდა!“ — გაიფიქრა მან. მოადგილემ, თავის ცხოვრებაში პირველად, ვერ გაიგო დირექტორის წარბის შეთამაშების ნამდვილი მნიშვნელობა, სიტუაცია თავისებურად შეაფასა და ელვისებურად მოწვეულ წუთშესვენებაზე ბუღალტერი დატუქსა:

— ვერ გააჩერებ მაგ შლევს?
— არ ჩერდება, თამაში მინდა.
— მე რე, სათამაშოდ ვართ აქ ჩამოსული?
— ეგ თქვენ იკითხეთ, მე რა მენაღვლება, რას ვკარგავო.

— მაგას თუ არ ენაღვლება, შენ რას ფიქრობ?! იცოდე, თუ არ ალაგმე, მსხვერპლი იქნება!..

თამაშში გარდატეხა მოხდა. ბურთი ახლა ბუღალტერმა ჩამოაწოდა. მან ისე გამოიხარხარა, რომ იგი ოცდახუთმანეთიანივით უნდა შესრილებოდა ხელებში პარმენს, რაც არ გაპირებია, ვინაიდან მსგავს ოპერაციას პირველად არ ასრულებდა. დირექტორმა ბურთს გაუთამაშებლად დაარტყა, მაგრამ... აქ მოხდა ისევ გაუთვალისწინებელი: მიუხედავად გაფრთხილებისა, შიკრიკი იმდენად გაკადნიერდა, რომ მაინც ახტა და ხელიც კი შეუშალა დირექტორის ჩარტყმაში. ამან ორივე გუნდის კანონიერი აღმოფრთხევა გამოიწვია, რამაც დაუყოვნებლივ იჩინა თავი თამაშში. ჰაერში ღალატის სუნის დატრიალდა: საკუთარი გუნდის წევრები შიკრიკის წინააღმდეგ ძირგამომხრებელ მუშაობას ეწეოდნენ და ვირტუოზობამდე ასული რევერანსებით თავდაუზოგავად

ეხმარებოდნენ მოწინააღმდეგეს. ცხოვრებაში ახალფეხედგმული შიკრიკი ამან მთლად გადარია. დირექტორის მოადგილემ, როგორც ჩანს, ჯეროვნად ვერ შეაფასა ის ახალგაზრდული შემართება და მორალურ-მატერიალური უპირატესობა, რაც შიკრიკს უფლებას აძლევდა ასე გაბედულად ემოქმედნა.

— არ ჩაგვიშალოს ღონისძიება მაგ ღლაპმა! — გადაულაპარაკა ოფლად-გალვრილმა ავქსენტმა ადგილკომს.

— აბა, კაცო?! მე რე, იცი, რა დამიჯდა?

— მაგ სულელს ჰგონია, იმიტომ გადავოვლახე კლდე-ღრე, რომ მაგასთან ერთად მეხტუნავა? ვაი, მაგის პატრონს! — დაუმატა ბუღალტერმა.

— ასე თუ გაგრძელდა, შეიძლება, მართლა ჩვენ მოვიგოთ. მაშინ? — შიშით იკითხა სამნეომ.

— ვერ გადამირჩებით ცოცხალი! — დაიქანდა ავქსენტმა.

— დღეს რომც გადავრჩეთ, ბატონო ავქსენტი, მაინც სულ შიშში უნდა ვიყოთ, თუ შიკრიკად დარჩა.

— მაგას მართლა ჭაღაც უნდა მოკუხერხოთ!

— მაგის წამალი მე ვიცი! რას ვუზამ, იცი? ერთი კარგად დავაწინაურებ და ერე წავიდეს და ურტყას „ტოპკები“.

თამაშმა კულმინაციას მიაღწია.

მხოლოდ ავქსენტის მიერ დამატებით მიღებული გადაპრვლი ზომების შედეგად (შიკრიკი მოედნიდან გააძევეს) იქნა ლიკვიდირებული დამარცხების რეალური საფრთხე. თამაში დამთავრდა მშვიდობიანად, დირექტორის გუნდის სასარგებლოდ, თუმცა ამას არავითარი გავლენა აღარ მოუხდენია დირექტორის ურყევ გადაწყვეტილებაზე: ადგილკომს მითითება მიეცა, მოადგილის პენსიაზე გადასვლასთან დაკავშირებით, საზეიმო ცერემონიალის სამზადის შესდგომოდ.

დასტავივარში 13 დღე
გათოშლი ქათამიც კი გ
ვირვებული მიჩერებო
დაბლიდარს...

გზას ვაგრძელებდით,
გრამ ჩვენი ავტომანქ
ადგილმარჯველობის მუ
თა სასაადილოს შესასვლე
თან გაჩერდით. მანქანი
თავი გამოიყავით და გამ

ლავს აწყობიდი დაყრილ
ბუბებდახვეული. აშშორ
ბული კარტოფილი და კო
ბული. გიდოს მოვალეობ
გეიწეადა მეტუფეტე მ. თ
შოშვილი, რომელმაც მოკ
ძალებით გაგვაცხო სამე
რეულოში მომწევე მეხ
ლის „მოსწავლე-მზარე
ლი“. ვინმე მ. ფეიქროვილი

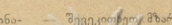
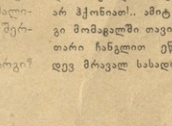
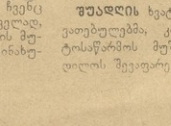
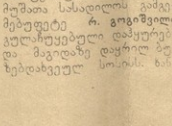
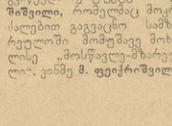
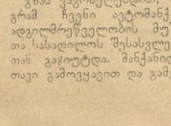
მი მაინც დავლანდობთ მუში
სოვის შესვლისი კერძებ
გურჯაანის აგურის ქარხ
ნის ტერიტორიაზე მდებარ
მუშათა სასაიდლოს გამგ
მულაფერბი რ. გოგიშვილ
გელაჩუყებულ დამყურებ
და მაგიდაზე დავრთ ბუ
ზებდახვეულ სოკის ბან

**ლიმონათი
მოყვადი**

შუადღის ხვად
ვათებულეზმა; კ
ტოსაწარმოს მუწ
ლილოს შევაფარე

მზარეული, ანუ
ბუფერზე, ვაბტანგ
შვილი, მწუხარე სა
ყურებდა მწყობრ
მოსულ მაგივარს
მალ სამზარეულო
ბოდა...

მე-
არა-
და-
გა-
ალი-
შერ-
რგი?

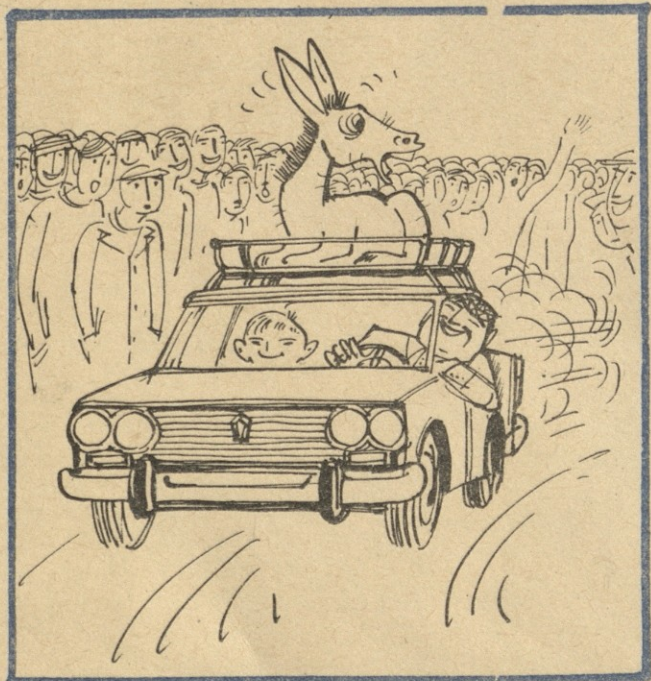

„ერთი წვეთი თავლი“

„გაბაჩანას ქოშები“

„მუსტაფას ვირი“

ბეილი წყდარე

პატივცემულო ნიანგო! წავიკითხე შენს ფურცლებზე გამოქვეყნებული იუმორისტული მოთხრობა „ლიცენზია“ და, ცოტა არ იყოს, ნაწყენი დავრჩი: ავტორს სევასტი ცამდე მართალი გამოწყავს, მე კი — ქვეყნის ამომგდები და დამცვევი.

მე, ძირითადად, ტყის ხილით — პანტით, მაქალოთი და წაბლით ვიკვებები. თავლიც ძალიან მიყვარს, კარგად მოგეხსენებათ. ადრე გაზაფხულზე, ზამთრის ძილისგან ახალგამოღვიძებულს, მართალი გითხრათ, კარგი მადა მაქვს. სწორედ მაშინ ტყეში საკვების მოპოვება ძალიან ღირს. ჰოდა, აბა, რა ვქნა, თუ შიმშილისაგან შეწუხებული, ხანდახან შევცოდავ და შინაურ პირუტყვსაც გავკარავ ხოლმე ხელს? ისე, სევასტი და მისი მსგავსნიც არ არიან მართლები: გაუმეებენ ტყეში უპატრონოდ ძროხას, მიახებებენ თავს და ელოდებიან სალამოთი რძეს არხეიხად. ტყეში უმეტესად უფროდ გაშვებულ ძროხას ან მგელი შეჭამს ან დათვი, აბა, რა იქნება? იშვიათად, რომ მე სახლში ვინმეს ძივუხტე და იქიდან მოვიტაცო საქონელი. ან გაგიგიათ როდესმე, დათვი ადამიანს უმიზეზოდ გამოკიდებოდეს და გაეფუჭებინოს? ცოდვა გამბედილი სჯობს და, ჭყინტი სიმინდიც ძალიან მიყვარს. აბა, ვკითხოთ სევასტის, არ უყვარს ჭყინტი სიმინდი? თუ საქმე საქმეზე მიდგა, ამ ქვეყნად არც მე უნდა მქონდეს სევასტიზე ნაკლები უფლებები. ეგეც ბუნების გაჩენილია და მეც. რა? მაგას ჰყავს ცოლ-შვილი სარჩენი და მე არა? ეგ წავა დილით ბაზარში, იყიდის ხორცს, სიმინდს, თავლს და მიიტანს სახლში. თანაც, ხორცი გაყინული არ მინდა, ახალი უნდა იყოსო. გამოიტანონ, ძმაო, ტყეში ხორცი, სიმინდი და თავლი გასაყიდად. მეც გადავიხდი კილო ხორცში ორ მანეთს და არაფერი იქნება სადავო.

ისე, როგორც ადამიანებში, ჩვენშიც არიან უსინდისოები.

მე იმათზე არ ვლაპარაკობ. ასეთებს, რაც დროზე მოვიშორებთ თავიდან, ისა სჯობს. ჩვენ, პატრიონები, შიმშილისაგან შეწუხებულები, წელიწადში ერთ ძროხას თუ შევჭამთ, ამიტომ უნდა მოგვდგნენ და გაგველიტონ? კიდეც კარგი, ცხვარიჭამიაში აღარა ვცნობობთ და სადღაც მთებში ვართ გადაკარგულები. გაგვიფრთხილდნენ, ძმაო, გაგვიფრთხილდნენ, თორემ მათი შვილიშვილები ზოოპარკშიაც ვეღარ გვნახავენ და სიტყვა „დათვის“ ახსნა-განმარტებას ლექსიკონებში დაუწყებენ ძებნას. ადამიანებს ის არ ეყოთ, შირაქში ქურციკი რომ მოსპეს და წამლად ერთსაც ვეღარ ნახავთ? ქურციკი რალას უშავებდათ? ისიც ძროხას სტაცებდათ? კიდეც კარგი, ამ ბოლო დროს, ადამიანებში ბევრი ჩვენი მეგობარი აღმოჩნდა, თორემ რამდენიმე წელიწადში დათვის, მგლის, ირპის, ჯიხვის, არჩვის, შელისა და სხვათა სახსენებელიც აღარ იქნებოდა ქურციკით.

ღრმა პატივისცემით თქვენი მეგობარი დათუნა.

ეს წერილი თქვენთან გამოვატანე
ილლო მუნჯიშვილს

ქეიპტონი

ნახატი თემების ავტორები: მ. აბაშიძე, გ. ნიშნაიძე, ვ. კუცია, გ. მებრეველი, ლ. ასათიანი, ნ. ქიფიძე.

ახლა თევზი და ლობიო,
ყველი, მუხავე და მწვანელი,
ხილი და ტკბილი ნამცხვარი,
გულუხვად შემოტანილი.
თუკი წონაში ავიღებთ
სასმელსაც ნაირნაირსა,
ლამის ფუთამდე გამოდის
უღუფა თითო კაცისა.
ჰოდა, თუ დღეი არა ხარ,
შექამ კი ამდენ სალაფავს?
ნადიმის შემდეგ იწყება:
ნამდვილი დავიდარება:
ზღვადდარჩენილი ხორაგი
გულს გვირევს, ნაქეიფართა,
ნასუფრალს ვინღა იკადრებს?
იგი ვის უნდა მიაართავ?
ამიტომ, ნაგვის ყუთებში,
ცვივა მწვადი და ხაშლამა,
ცხვარი, გოჭი და ქათამი,
შეუტყველად რომ დამწვრალან.
ცვივა ხბო-ინდაურისა
მსხვილი ნაჭერი, ასობით,
ხიზილალა თუ სათალი,
„ვიჩინა“, ძეხვი „ასობი“.
ცვივა ყველი და მწვანელი
და პური ჩვენი არსობის.
გააქვს მანქანას, ნაგვისას,
ქვეყნის პურ-ხორცი, ნამუსრი.
სად არის მომჭირნეობა?
სად არის სინდის-ნამუსი?!
რომ არ შევებლალთ ქართული
მაგიდა, ნასათუთები,
მისით ჩვენ უნდა აღვივსოთ
და არა — ნაგვის ყუთები!

გაიოზ ზავერზაშვილი

[illegible]

მთავარი რედაქტორი
ჟურალან გამაჟავილი

ნახ. 3. კუცონაო

புதிதாயிற்று

ნახ. ნ. ჭელესსაშვილისა

புதிதெழுதின

ინგლის-ესპანეთის უთანხმოებანი გიბრალტარის გამო გრძელდება. დიდ ბრიტანეთს, რომელსაც გიბრალტარზე მსხვილი სამხედრო ბაზები აქვს და კონტროლს უწევს მას, სურს შეინარჩუნოს ხმელთაშუა ზღვის კარის გასაღები. ესპანეთი კლილობს, ხელში ჩაიგდოს ამ სტრატეგიული პუნქტის კონტროლი.

ეროვნული
გონიერებისა

საქართველოს
N 565
გვ. 74
30.VIII
თბილისი

„ოპროს პასაღები“